

Съ първитѣ проблѣсъци на новия день, полкътъ се строи и отпрати по разкъртеното шосе. Всички бѣха ободрени и щастливи, защото едва ли имаше другъ като насъ така паметно, сърдечно и съ цѣлувки да е завършилъ войната. Само командирътъ, като никога, бѣше замълчанъ и дълбоко умисленъ. Той бѣше правъ: не отминали два километра отъ мѣстото на цѣлувкитѣ, забелязахме, че отъ дветѣ страни на шосето като шпалиръ бѣха наредени много и много неприятелски картечници, между които ние влѣзохме като въ капанъ. Това бѣха сжщитѣ картечници и пушки, една часть отъ които ние цѣлувахме презъ нощта, а другата е била изпратена да устрои капана.

Братство!...

Какво искаха сега отъ насъ? Първоначално — съвсемъ нищо. Но когато по-късно влѣзохме дълбоко въ примката, изтъкана отъ пригръдки и цѣлувки . . . тогава противникътъ, братътъ пожела да се погаври съ честъта и достоинството, което имахме като хора и войници. Но нашиятъ мждъръ и храбъръ командиръ, който така правилно предугаждаше нѣщата, веднага спрѣ полка на почивка. „Да потърсимъ вода и сѣнки“, заповѣда той. Това бѣха първитѣ наши части, които се развърнаха, внезапно поведоха отчаянъ и жестокъ бой. Задъ тѣхното прикритие постепенно се развърнаха и след-